

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **J. I. O.**, zast. JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou AK Praha 1 – Politických vězňů 911/8, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2014, čj. OAM-237/ZA-ZA15-P07-2013, t a k t o :

I. Žaloba se z a m í á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí správního orgánu ze dne 3. 2. 2014, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana, s odkazem na nesplnění podmínek ustanovení §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. V žalobě žalobce namítal porušení ust. § 2, § 3 a §§ 50, 52 a 68 správního řádu, uváděl, že žalovaný nezjistil stav jeho věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v potřebném rozsahu, nepřihlížel pečlivě ke všemu, co vyšlo v průběhu řízení najevo, neprovedl potřebné důkazy a své rozhodnutí nedostatečně odůvodnil. Žalobce je přesvědčen, že splňuje podmínky udělení azylu dle § 12 písm. b) – má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů náboženství, ale i ust. § 14 b) zákona o azylu, neboť v případě návratu do Nigérie je ohrožen vážnou újmou. V doplnění žaloby, provedeném právní zástupkyní žalobce se uvádí, že žalobce žádal v ČR o mezinárodní ochranu, neboť v zemi původu působil jako křesťanský kazatel a misionář, z tohoto důvodu byl opakovaně pronásledován ze strany muslimů. S rozhodnutím žalovaného žalobce nemůže souhlasit, neboť žalovaný dle jeho přesvědčení nevyšel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci. Argumentace o

tom, že žalobce nepřišel v zemi původu sám do kontaktu s jakýmkoliv nebezpečím vůči své osobě, nemá oporu ve spise. Bylo mu opakovaně vyhrožováno ze strany rodičů dětí, které vedl ke křesťanství, tito lidé přišli k domu strýce s tím, že pokud strýc žalobce nevydá, jeho dům spálí. Pro tento důvod odešel žalobce do Lagosu. Ani zde však nebyl jako křesťanský kazatel v bezpečí, došlo zde k pokusu o vraždu, útočníci si spletli dům a zaútočili na jiného člověka, nicméně žalobce slyšel, že hledají jeho. Žalobce byl takto v zemi původu pronásledován ze strany soukromých osob – muslimů, kterým vadila jeho činnost křesťanského pastora. Situaci, kdy se žalobce pokouší někdo zavraždit, či vyhrožuje před domem, kde se ukrývá, lze dle jeho přesvědčení označit za přímý negativní kontakt, to, že k vraždě nedošlo, je pouze dílem náhody. Oprávněný strach z pronásledování přitom není podmíněn tím, že žadatel o azyl již dříve pronásledován byl, stačí, když došlo k pronásledování příbuzných, přátel či příslušníků stejné sociální skupiny. Jak žalobce uvedl, v zemi původu dochází často k vraždám pastorů, muslimští fanatici zabili i jeho pastora v Lagosu. Žalovaný dále argumentuje tím, že žalobce se pouze snaží vyvolat dojem o významnosti své osoby, přičemž nedoložil jediný dokument či jakýkoliv důkaz o jeho údajném významu, ani žalovanému se nepodařilo o osobě žalobce žádné informace získat. Uvedl přitom v řízení dostatečné informace o svém vzdělání, činnosti kazatele v zemi původu i o průběhu své misionářské činnosti v zahraničí. Prvně studoval teologii ve Victory Christian Centre v Satellite Town v Lagosu, poslední vzdělání ukončil dálkově v r. 2011 na Oral Roberts University. Od r. 2006 pobýval v Evropě, v letech 2008 – 2010 v Polsku, poté v Kanadě. V Polsku působil jako misionář – učitel angličtiny v Samuel Christian School ve Varšavě, v Kanadě tři roky žil a řídil křesťanský sbor Roseau River Christian Camp ve městě Rosou. V současné době působí jako misionář při sboru Církve víry, zároveň v ČR mentoruje několik osob. Jedná se o konkrétní, ověřitelné či vyvratitelné informace. Žalobce doložil potvrzení o křtu, které vydal osobě, kterou jako pastor křtil. Jeho výpověď a profesi dokládají i skutečnosti pozvání na konference a semináře církevního sdružení Word of Life ve Švédsku, na které mu byly hrazeny náklady. K jeho důkazní povinnosti jako žadatele o azyl lze porovnat např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, čj. 6 Azs 235/2004, hovořící nanejvýš o povinnosti vlastní věrohodné výpovědi a povinnosti správního orgánu pro případ pochybností. Poprvé byl žalobce o možnosti doložit důkazní materiály informován přitom až 21. 1. 2014, při seznámení se s podklady žalovaného. Další důkazy o své činnosti sehnal až na jaře. Dále pak žalobce uvedl, že k argumentaci žalované o tom, že křesťanské náboženství není v Nigérii menšinovou záležitostí, je potřebné vidět, že jeho situaci pastora nelze srovnávat s postavením běžných osob, hlásících se ke křesťanské víře. Pastoři, snažící se oficiálně šířit křesťanství a obracet na víru též muslimy, představují pro muslimské teroristy důležitý cíl. V dalším žalobce argumentuje k tvrzení žalovaného, že se neobrátil v zemi původu nikam o pomoc tak, že policie je poslední místo, kam se v zemi obrátit, neboť tam má vše svoji cenu. Policie chtěla po něm peníze a neudělala nic, když dům strýce byl obklíčen. Při incidentu v Lagosu trvala střelba 4 hodiny a policie nic neudělala. Žalobce v řízení poukázal na naprostou nečinnost policie v Nigérii, s čímž se žalovaný nevypořádal a žalobce zde poukazuje též na rozhodnutí NSS ze dne 9. 2. 2010, čj. Azs 74/2009, když správní orgán si o dostupnosti pomoci ze strany policie neobstaral žádné zprávy. Žalovaný nehodnotil účinnost vnitřní ochrany, nezkoumal blíže ani osobní situaci žalobce. Přestěhování žalobce na jiné místo nebylo řešením, jeho problémy by přetrvávaly v Nigérii na jakémkoliv místě. Bezpečnostní situace v Nigérii se přitom v poslední době zhoršuje, média informují o teroristických útocích ze strany muslimských

radikálů, podklady žalovaného tuto situaci dostatečně nereflktují, jsou rok staré. Žalobce je dále přesvědčen, že důvodnost jeho obav z návratu do Nigérie nemůže snížit ani skutečnost, že v zahraničí se snažil pobývat legálně za pomoci víz (dlouhodobě) a možnost udělení mezinárodní ochrany zvažoval až jako poslední. Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí, je přesvědčen, že splňuje podmínky ust. § 12 písm. b) zákona o azylu a rovněž podmínky ust. § 14a tohoto zákona.

Žalovaný reagoval na žalobu vyjádřením ze dne 16. června 2014, v němž považuje námitky žalobce za neopodstatněné, neboť při svém rozhodování žalovaný vzal v úvahu všechny skutečnosti, tvrzené žalobcem a přihlédl k nim. Shromáždil adekvátní informace o situaci v zemi původu, vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, rozsah zjištění odpovídá předpokladům, nezbytným pro vydání rozhodnutí. Žalovaný je přesvědčen, že postupoval ve věci žalobce v souladu se zákony, podkladové materiály považuje za dostatečné. Azylově relevantní pronásledování, ani důvodný strach ze skutečného nebezpečí vážné újmy v případě žalobce shledán nebyl. Žalovaný odmítá, že by žalobce nebyl v průběhu správního řízení informován o možnosti doložit svá tvrzení, již dne 8. 8. 2013 byl vyzván, aby jako nedílnou součást žádosti o mezinárodní ochranu připojil samostatné písemné prohlášení o důvodech své žádosti a o jiných důležitých okolnostech, které tyto důvody mohou osvědčit. Toto na str. 12 spisu potvrdil svým podpisem sám žalobce. 20. 8. 2013 pak byl v závěru pohovoru žalobce tázán, zda nechce na podporu svých tvrzení doložit nějaké doklady, tohoto však nevyužil, což nelze přičítat k tíži správnímu orgánu. Výše cit. tvrzení žaloby je tak v rozporu s písemnostmi, zařazenými ve spise. Žalovaný nezpochybnil úsilí žalobce pomáhat lidem a šířit křesťanství, ať již na území Nigérie či v jiných zemích. Dvě pozvání církví Word of Life do Švédska v letech 2007 a 2008, ani potvrzení o křtu, které předložil žalobce, však bezprostředně nesouvisejí s jím uváděnými obavami z návratu do vlasti. Stejně tak je z hlediska azylově relevantních skutečností nepodstatné, zda žalobce disponoval (nevyplněným) povolením k užívání automobilu v Illinois, byť i pro účely tamní misionářské činnosti. Předmětem posuzování obav žalobce jsou jeho důvody uváděné ve vztahu k zemi jeho státní příslušnosti, kterou je Nigerijská federativní republika. Žalobce sám uvedl, že k jím uváděné vraždě pastora H. Iloputeife v Lagosu došlo již v r. 1995, z výpovědi žalobce je zřejmé, že na rozdíl od zavražděného pastora on není stoupencem ani aktivním veřejným šířitelem přesvědčení o správnosti násilné odplaty v případě násilného útoku muslimů vyvolaného křesťanským misijním úsilím. Pokud se žalobce cítí být ohrožen v důsledku svého působení na obyvatele jiného vyznání, je na jeho zvážení, zda se v budoucnu odhodlá nadále aktivně vystavovat obdobným situacím. Situací v zemi původu se žalovaný podrobně zabýval, výpady proti křesťanům nelze popřít, časem k nim dochází i ve střední Nigérii, problémy žalobce lze řešit vnitřním přesídlením, zde žalovaný poukazuje na podklady z r. 2012 a 2013, popisující incidenty související s nigerijským radikálním islamistickým hnutím Boko Haram ve 14 z 36 států federace, včetně 12 států, které přijaly islámské právo, tyto se vyskytly i na území federálního hlavního města Abuja a v centrálním státě Plateau. Co do měnlivosti situace a odpovědného vyhodnocení pak odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 29. 8. 2013, čj. 4 Azs 35/2012. Žalobce uvedl v pohovoru, že o prodloužení povolení k pobytu žádal na tři měsíce za účelem léčby, s délkou legálního pobytu na jeden měsíc nesouhlasil, vlastní zdravotní stav ke dni pohovoru ale označil jako perfektní, dobrý zdravotní stav žalobce konstatoval i v samotné žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žádost žalobce podal až tehdy, když začal mít problém s pobytem na zdejšího území, aby se vyhnul případnému správnímu vyhoštění.

Takový přístup však vzhledem k nezanedbatelné délce časového odstupu od vzniku problémů v zemi původu, deklarovaných žalobcem, nelze chápat jako projev jejich palčivosti a nutně se nabízí otázka účelového podání žádosti, žalovaný je přesvědčen, že tento jeho závěr koresponduje s právním názorem NSS, vyjádřeným v rozhodnutí ze dne 10. 2. 2006 pod sp. zn. 4 Azs 129/2005. V pohovoru žalobce zpochybnil účinnost pomoci, poskytované policií a uvedl, že nekontaktoval ani jiné orgány státu, pomáhala mu pouze církev, s ohledem na popsání pak jeho tvrzení v žalobě, že byl v kontaktu s policií, vyznívá nesourodě. V neposlední řadě pak žalovaný poukázal na rozhodnutí NSS ze dne 22. 11. 2010, čj. 8 Azs 12/2010, v němž soud váže vyhrožování a násilné jednání ze strany soukromých osob jako důvod pro udělení azylu k podpoře takového jednání ze strany státu, k případnému jejich trpění či neschopnosti jejich zabránění, s tím, že případná nižší efektivita ochrany, poskytovaná státem, ještě z takového ohrožení nečiní automaticky azylově relevantní pronásledování. Předpokladem poskytnutí ochrany však je aktivní žádost poškozeného a v této souvislosti odkazuje žalovaný i na rozhodnutí NSS ze dne 22. 12. 2005, čj. 6 Azs 479/2004 – „aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálné dostupné prostředky ochrany“. Dále se pak žalovaný vyjádřil i k namítané marnosti pokusu řešit problém pomocí orgánů policie, a to odkazem na dosavadní judikaturu, ať již dřívějším rozhodnutím Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 5. 1996 – čj. 6 A 571/94, či rozhodnutím NSS ze dne 29. 3. 2004, čj. 5 Azs 7/2004. Žalovaný konečně odkázal na informace, které shromáždil a shrnul, že v r. 2012 se zvýšilo úsilí vládních bezpečnostních složek reagovat na konflikty vyvolané islamistickou skupinou Boko Haram, která si jako terč svých útoků volí nejen křesťany, ale též policisty a proti ní vystupující muslimy. Navzdory komplikované bezpečnostní situaci ovlivněné působením různých nábožensky a ekonomicky motivovaných ozbrojených milicí a skupin se snaží nigerijské státní orgány proti těmto skupinám tvrdě zasahovat a v důsledku těchto zásahů se jí daří dosáhnout lokalizování vyskytujícího se násilí. Žalovaný dostatečným způsobem popsal důvody, pro které dospěl k závěru, že žalobce může své problémy řešit vnitřním přesídlením do jižní části Nigérie. V této souvislosti má žalovaný za to, že argumentace žalobce o neschopnosti se dorozumět není na místě, žalobce uvedl znalost francouzštiny a znalost anglického jazyka pak znamená znalost oficiálního úředního jazyka Nigérie, jeho vyjádření navíc nekověsponduje s jeho tvrzením o dřívějším cestování po celé Nigérii, na které odkazuje i přiložený dopis E. Molokwu z 21. 3. 2014. S odkazem na správní spis i napadené rozhodnutí navrhuje žalovaný zamítnutí žaloby jako nedůvodné, náhradu nákladů řízení neúčtuje.

Žalobce podal dne 24. 7. 2014 repliku, v níž uvedl, že dle jeho názoru došlo v průběhu řízení k zpochybnění jeho působení jako misionáře a šířitele křesťanství, proto doložil k tomuto svému působení doklady z celého světa, jako důkaz, že je jako náboženský učitel v Nigérii vážen. K dalším argumentům žalovaného uvedl, že organizace Boko Haram vraždí křesťanské pastory pro jejich příslušnost k náboženství, touto sektou zapovězeného, jejich další přesvědčení nezkoumá. Žalovaný přitom určitou míru rizika připouští, když uvádí, že žalobce si může v budoucnu své působení zvážít a míru rizika snížit, pokud by se šíření náboženství vyvaroval. S takovým závěrem ale nelze souhlasit, a to např. s odkazem na rozhodnutí NSS čj. 5 Azs 2/2013, připomínajícího rozsudek Soudního dvora EU z 5. 9. 2012, Y a Z, C-71/11 a C-99/11, dle nichž nelze po žadateli o udělení mezinárodní ochrany požadovat, aby předešel svému pronásledování v zemi původu tím, že se

vzdá veřejných projevů své víry dle čl. 2 písm. c) Směrnice Rady 2004/83/ES. Ku zhoršení bezpečnostní situace došlo i na jihu Nigérie, konečně, ze zprávy MZ ČR k cestování do Nigérie vyplývá, že MZV ČR doporučuje vyhnout se cestám do států severní a střední Nigérie, vč. hlavního města Abuji, do jižních oblastí Nigérie pak doporučuje cestovat jen v nezbytně nutných případech, lokalizování vyskytujícího se násilí tak zřejmě není dosaženo. Nigerijská armáda čelí rozsáhlé kritice obyvatel země, když vojsko není schopno zabránit řádění Boko Haram. Žalobce přišel do osobního styku s policií, byl však nucen konstatovat její naprostou neschopnost a zkorumpovanost, jeho nedůvěra je oprávněná.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.) a konstatoval, že namítaná pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.). Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem obou účastníků řízení.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 8. 8. 2013, uvedl, že se narodil 29. 8. 1969 v Lagosu, je státním občanem Nigérie, téže národnosti. Je svobodný, matka žije v Nigérii, sestra ve Velké Británii a bratr v Rakousku. K svému pobytu za období posledních deseti let žalobce uvedl, že od r. 2003 do r. 2005 pobýval v Pobřeží Slonoviny, poté 9 měsíců v Ghaně a mezitím ještě vždy 2 – 3 měsíce v Togo a Beninské republice. V r. 2006 pobýval v Turecku, na Ukrajině, na Slovensku, v r. 2007 pak v Maďarsku. V dalším období pobýval v Polsku a v Kanadě, v říjnu 2011 v Nigérii a od 24. 11. 2011 je v České republice. Jako své vyznání označil pentecostel-letniční hnutí, nikdy nebyl politicky organizován. Uvedl vysokoškolské vzdělání a následné semináře, povolání učitele, v současné době je misionářem. Vlast opustil 23. 11. 2011, je misionář, z tohoto důvodu cestuje. Letěl do Turecka a odtud do České republiky. Jako důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany pak žalobce sdělil, že do Nigérie se vrátit nemůže, když konvertuje člověka, o čemž se ví, snaží se mu pak ublížit a mstí se. Jeho matka stále cestuje, žalobce proto v Nigérii pobýval u jejího bratra, tedy u svého strýce, muslimové přišli do jeho domu a ptali se, kde je ten křesťan. Dříve mu to bylo jedno, ale když se začaly vypalovat kostely a vraždit, začal cestovat. To bylo kolem r. 2001, cestoval po okolí, do té doby byl mladý zapálený křesťan, strýc ho odrazoval od kamarádství s muslimským přítelem. Od doby, kdy situace začala být vážná, cestuje po světě, do Nigérie se vrátil pro nový cestovní pas a vízum, chtěl tam strávit jen minimum času. Na zdejšími území neplánuje trvalý pobyt, neboť občas k němu Bůh promluví, a on si sbalí věci a cestuje. Pokud by tu měl zůstat, nemá problém, neboť zde je jejich kostel. V Nigérii je nežádoucí, neboť tam zabíjejí pastory, zabit byl i jeho pastor v Lagosu Hayford Iloputeife. Do zahraničí jsou vysílání z ústředí, kterým je kostel Victory Christian Centre. Pastora přišli zabít až ze severu.

V rámci pohovoru dne 20. 8. 2013 žadatel sdělil, že v období 2007 – 2008 pobýval ve Švédsku, do Nigérie cestoval z Kanady pro nový biometrický pas, musely být sejmuty otisky prstů a dostal české turistické vízum, byl tři dny na letišti a pár dní v kostele v Lagosu. Pastor mu ale řekl, že s ohledem na situaci nemůže v kostele pobývat, odjel do Abudji. V Nigérii byl asi pět týdnů, bál se o život a odletěl do ČR, na zdejší území přicestoval proto, že české vízum trvalo, na rozdíl od jiných, pouze 7 dní. Jeho pastor (viz výše) byl zabit v r. 1995, posílal je na mise do města Jos a

Keno. Řekl, že když na ně budou útočit muslimové, mají jim útok vrátit. Žalobce ale nechtěl oplácet násilím násilím, v té době útočili muslimové na křesťany na severu země. Po smrti pastora se žalobce osamostatnil a začal hlásat víru svým vlastním způsobem. Učil lidi angličtinu, francouzštinu a k tomu přidával křesťanství. Někdy byl pozván za účelem kázání. Také mentoruje lidi, dává jim rady a vede je. Na severu země hledali učitele těchto jazyků a on nabídl, že bude učit zdarma. Od svého amerického otce má schopnost získávat lidi, ukazoval dětem modlení, rodiče ho upozorňovali, že toto nemá dělat. V r. 1996, kdy začaly další násilnosti, byl pronásledován v Josu, přestěhoval se do Keno, tam mentoroval, přátelil se s dětmi bohatých lidí, kteří chodili do mezinárodních škol, nezajímaly je peníze rodičů, cítili prázdnotu, kterou on chtěl vyplnit bohem, ale rodiče byli pobouření, chtěli, aby s tím skončil. Přišli k domu jeho strýce, který má muslimské příjmení a křesťanské jméno, chtěli spálit jeho dům, ovšem žalobce tam nebyl. Lidé, které žalobce mentoroval, sponzorovali jeho misionářskou činnost. Strýc řekl, že buď přestane s konvertováním muslimů na křesťany, nebo musí odejít z jeho domu. V Lagosu žil v domě, který poskytl jeho sestře kamarádka, chtěli ho zabít, ale spletli si číslo domu, slyšel, že ho hledají, ale postřelili ruku nesprávnému člověku, začal proto cestovat po Africe. V r. 2006 si vyřídil vízum na Slovensko, letěl ale do Egypta a vrátil si do Nigérie. Další vízum měl opět na Slovensko, odcestoval tam, pak cestoval po Evropě a Kanadě. Učil například v Polsku ve škole Samuel. Jeho zdravotní stav je perfektní. Bojí se návratu, mohl by zemřít. V Nigérii pobýval ve městě Jos, Keno, Lagos, Port Harcourt, Abuja. Posledním místem, kam by se chtěl obrátit, pokud by ho chtěl zabít bohatý člověk, by byla policie, neboť vše má svoji cenu. Policie ani u domu strýce, ani poté v Lagosu, neudělala nic, postřelený sám musel jet na policii věc nahlásit. Pomáhala mu pouze církev. V ČR dostával peníze od lidí, které konvertoval a kterým pomohl. První tři měsíce pobýval v hotelu v Praze, poté bydlel s lidmi, které mentoroval a pak odešel do Zastávky. K dotazu, proč opustil Polsko, když tam měl povolení k dlouhodobému pobytu, žalobce odvětil, že Bůh mu řekl, aby jel dál, tak odjel do Kanady. Tam pobýval tři roky a řídil křesťanský tábor ve městě Rosou. Měl pracovní vízum, které si obnovoval. Přestěhovat v rámci Nigérie se nemůže, nedomluvil by se, vždy si pronajímá ubytování v Nigérii na jiné jméno. Je v občasném kontaktu s matkou a bratrem. V ČR by chtěl učit, kázat, mentorovat a dělat zázraky. Žalobce byl dotázán, zda chce doložit nějaké doklady, uvedl, že v ČR je hodně lidí, kteří mohou potvrdit, kdo je a jak pomáhá lidem. Dne 21. 1. 2014 byl žalobce seznámen s podklady, které správní orgán shromáždil za účelem posouzení jeho situace v zemi původu, uvedl, že vše, co je v podkladových zprávách, je důvodem, proč opustil Nigérii, když začala Boko Haram pronásledovat jeho a jeho církev, ještě zdaleka nebyla tak organizována, jako nyní. Ve městě Festec, kde žil, zastřelili biskupa církve přímo při bohoslužbě. Žalobce pronásledovali proto, že chtěl kázat dobro, v r. 1997 – 8 se musel přestěhovat k strýci, poté cestoval po celé Nigérii, chtěli ho zabít, ale hledali ho na špatné adrese. Jakmile je člověk v Nigérii na černém seznamu, že se odvrátil od Mohammeda, už to nejde zvrátit, lidé, kteří v Nigérii zůstávají, mu říkají, aby se nevracel, že zapálili dům jeho strýce a stále ho hledají. Je členem církve Milost, v Praze v této církvi působí P. K. Nedávno se na Slovensku konala konference, on ale nemůže opustit ČR. Nyní jede přednášet do Ostravy. Stále je mu vyhrožováno, mohl by čekat, že ho zastřelí.

Ke své žalobě žalobce připojil kopie vyjádření senior pastora Faithpower Bible Church Lagos ze dne 21. 4. 2014, Emmanuela Molokwu ze dne 21. 3. 2014 – 20, Adeleke Odunuga, Harmony Estate, Ogba, Lagos, Nigeria, dále pak Církve víry, sbor

Praha, Na Vysoké 2366/39, Říčany, ze dne 21. 3. 2014. Rovněž pak vyjádření Jaceka Weigla, Presidenta of Association of Integration and Directora of Samuel Christian School in Warsaw ze dne 10. 3. 2014. Uvedené listiny potvrzují činnost žalobce v intencích jeho výpovědi (viz shora). Z dalších vyjádření, a to A. N., I. P. a Ing. M. V., pak plyne, že přednášková a misijní činnost žalobce v ČR je uvedenými osobami kladně hodnocena.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství (partnerství) před udělením doplňkové ochrany cizinci, v případě polygamního manželství, má-li již tato osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Soud pečlivě přezkoumal věc žalobce, poté, co se podrobně seznámil s jím uváděnými skutečnostmi z průběhu správního řízení, konstatoval, shodně s žalovaným a jeho rozhodnutím (str. 4), že žalobce skutečně neuváděl žádné informace, které by mohly vést k závěru, že v zemi původu byl jakkoliv politicky činný, žádnou politickou aktivitu netvrdil. Soud tak nemohl dospět k jinému závěru, než že žalobce nesplňuje podmínky ust. § 12 písm. a) zákona o azylu. Závěr žalovaného je tak v tomto případě zcela v souladu s platnou právní úpravou. Skutečnosti, tvrzené žalobcem, vedou k potřebě podrobnějšího zkoumání, zda v jeho případě neexistuje důvodná obava z pronásledování z důvodu jeho náboženství či příslušnosti k určité sociální skupině. V zemi původu byla v době jejího opuštění žalobcem situace, vcelku seriózně popsána na str. 9 napadeného rozhodnutí, tedy, správnímu orgánu dobře známá. Jedná se především o bezpečnostní hrozby v souvislosti s akcemi skupiny Boko Haram, které znamenají i v době současné v některých oblastech Nigérie složitou situaci. Žalobcem popsané skutečnosti, které se měly stát před více lety, však nemohly vést správní orgán, ale ani soud, k závěru, že žalobce cítil azylově relevantní obavy z pronásledování a že z tohoto důvodu opustil zemi původu. Soud je přesvědčen, že žalovaný se s tímto závěrem vypořádal na str. 5 – 7 v konkrétním případě žalobcem tvrzených skutečností dostatečným způsobem. Jednak připomenul, že žalobcem tvrzená událost smrti pastora se udála před mnoha lety, a to v době, kdy on již na místě nebyl přítomen, seriózní závěr, dle přesvědčení soudu, zaujal správní orgán i při popsání a hodnocení situace žalobcem tvrzeného ohrožení při přestřelce u sousedního domu v Lagosu. Soud se s hodnocením situací správním orgánem prakticky ztotožňuje. Soud nemůže přehlédnout, že žalobce poté cestoval jak po Nigérii, tak po sousedních zemích, ale i po zemích Evropy a pobýval v Kanadě, od doby jeho opuštění země původu od tvrzených skutečností uběhlo mnoho let a o azyl požádal až v České republice, poté, co vyvstala potřeba legalizace zdejšího pobytu. Tyto skutečnosti jsou však v rozporu s tvrzenými obavami, azylově relevantními. Jak z předložených vyjádření shora, je patrné, že žalobce se zabývá misionářskou činností své víry, mentorováním a činností pedagogického rázu, na jejichž základě cestuje po různých zemích světa. Víru žalobce a jím tvrzenou, v předchozí větě uvedenou činnost, soud nijak nepopírá. Soud je však přesvědčen, že pokud by obavy žalobce byly skutečně natolik závažné, jak tvrdil, jistě by se snažil v průběhu uplynulých let vyřešit svoje zázemí žádostí o mezinárodní ochranu již mnohem dříve v kterékoliv zemi světa, která je schopna takovou pomoc poskytnout a která by znamenala pro žalobce určitou jistotu podmínek pro jeho činnost. V českém právním prostředí je v těchto situacích vyžadována pro naplnění podmínek ust. § 12 písm. b) zákona o azylu určitá bezprostřednost, která azylově relevantním obavám dodává věrohodnost, a v této souvislosti soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně, a to např. rozhodnutí ze dne 10. 2. 2006, čj. 4 Azs 129/2005, či podobně čj. 4 Azs 7/2003 ze dne 27. 8. 2003 a další. K zcela konkrétním informacím, které žalobce poskytl správnímu orgánu, souvisejícím s jím uváděnou 4 hodinovou přestřelkou, jejímž výsledkem byla postřelená končetina majitele sousedícího domu, který nakonec

musel sám jet podat oznámení na policii, s konstrukcí, že se událost vlastně měla týkat žalobce samotného, soud udávané skutečnosti nemůže považovat za věrohodné. Samo odůvodnění, že tito útočníci si „spletli“ adresu a útok měl směřovat proti žalobci, nemůže, dle přesvědčení soudu, seriózně zdokladovat cílený útok na život žalobce. Soud proto po přezkoumání věci dospěl k závěru, že žalobcem udávané obavy z pronásledování v zemi původu v době před jejím opuštěním nenesou znaky azylově relevantního charakteru. Soud hodnotil odůvodnění žalovaného, které popsal situaci i důvody, pro které správní orgán dospěl k závěru o účelovosti tvrzení žalobce, na str. 5 – 7, jako správné a výstižně reagující na skutečnosti, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, i s ohledem na skutečnost, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu po určité délce pobytu v době, kdy mu hrozilo správní vyhoštění.

V dalším pak soud konstatoval, že podmínky ust. § 13 zákona o azylu žalobce nesplňuje, žalobce nepožádal o udělení humanitárního azylu, soud pak konstatuje, že pro naplnění podmínek, hodných zvláštního zřetele a jejich hodnocení, si správní orgán opatřil dostatečné podklady, žalobce udával velmi dobrý zdravotní stav, jiné důvody v tomto směru nesdělil. Soud proto nemohl vytknout žalovanému ani případné nedostatečné hodnocení okolností, hodných zvláštního zřetele ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu.

K ustanovení § 14 a) zákona o azylu, tedy k podmínkám pro udělení doplňkové ochrany, která znamená existenci situace, kdy se žadatel o mezinárodní ochranu nemůže navrátit aktuálně do země původu pro důvodné obavy o svůj život a zdraví z taxativně vymezených důvodů, uvádí žaloba, že v zemi dochází k vraždám pastorů, situaci žalobce tak nelze srovnávat s postavením běžných osob, hlásících se ke křesťanské víře, pastoři, jako osoby, snažící se šířit křesťanství a obracet na víru též muslimy, představují pro muslimské teroristy důležitý cíl. V této souvislosti pak žaloba poukazuje na to, že v uplynulých měsících se zhoršila bezpečnostní situace i v hlavním městě Nigérie, ležícím ve středu země. K této argumentaci soud těžil z podkladů, které shromáždil žalovaný a které soud považuje za objektivní, když např. Zpráva o zemi Ministerstva vnitra Velké Británie z 6. dubna 2013 se pod bodem 7 zabývá problémem bezpečnostní situace vůbec a v návaznosti na činnost Boko Haram velmi podrobně. Z těchto podkladů mj. vyplývá, že ústředním požadavkem této skupiny se jeví zavedení práva šaría v severních státech, tedy odmítnutí hodnot pozápádní se nigerijské společnosti, nicméně je patrné, že je zde skryta celá paleta zájmů. Útok na ústředí OSN v Abuji ze srpna 2011 jasně ukázal, že skupina má rysy mezinárodně propojené sítě, vazbu k širšímu džihádistickému světonázoru a aktivitám. Podkladová zpráva s odvoláním na útoky ve městě Kagoro ve státě Kaduna a masakr podnikatelů z etnika Igbo, kteří pořádali setkání ve státě Adamawa svědčí o tom, že minimálně jeden směr v Boko Haram má za cíl eskalaci násilí natolik, že přesáhne schopnost státu na toto reagovat a tedy prakticky snahu o destabilizaci země až k vypuknutí etnicko-náboženské války. Hnutí dává najevo značnou antipatii vůči státu, zejména pak však vůči nigerijské policii, kdy od tvrdého zásahu proti hnutí v Maiduguri v červenci 2009, při kterém přišel o život vůdce skupiny a 26 jeho stoupenců, se prvořadým cílem útoků stali příslušníci nigerijských policejních sil. Nelze pominout ani názor, vyjádřený v článku listu The Independent z 12. března 2012, který uváděl, že Boko Haram je též pláštíkem pro kriminální činnost a politické gangsterství všeho druhu, s tím, že zpráva odkazuje i na názor listu The New York Times z 2. ledna, který dospěl k závěru, že původní jádro skupiny

je sice stále aktivní, avšak samotný název si přisvojily zločinecké bandy, které, když se jim to hodí, se pod ním přihlašují k zodpovědnosti za útoky. O zájmech této islamistické náboženské sekty lze říci, že se od r. 2009 s rostoucí aktivitou zaměřovala na nigerijskou policii, protivníky z řad duchovenstva, politiky a veřejné instituce, někteří experti jsou pak názoru, že na skupinu by se mělo nahlížet především jako na sílu, vedoucí ozbrojenou revoltu proti korupci, pevně zabydlenou ve státní správě, proti bezpečnostním silám, zneužívajícím svého postavení, nesvárům mezi nespokojeným muslimským severem a křesťanským jihem. Od r. 2010 je možné nejvýznamnější operace dělit podle cíle útoků do kategorie: armáda, policie, učitelé, univerzity, banky a trhy, útoky na křesťanské kostely a kazatele, cílené atentáty. Podklady pak popisují přerůstání nepokojů do tzv. Středního pásu Nigérie, tedy do oblasti státu Plateau, související ovšem v podstatě s problémem zásady tzv. domorodé příslušnosti, kdy jde navenek o spor práv domorodé skupiny proti nárokům osídlenců na půdu, moc a zdroje, kdy náboženství je sekundárním faktorem. Z uvedeného vyplývá, že v zemi původu žalobce zcela jistě existuje složitá bezpečnostní situace, kterou žalovaný rozebírá a popisuje na str. 9 – 10 svého rozhodnutí, která však neznamena pouze určitý náboženský problém, ale zejména výše popsaný problém místně ekonomický, politický, související s rozbujelou korupcí. Tyto problémy nezasahují celé území Nigérie, a jak správní orgán ve svém rozhodnutí zdůvodnil, státní orgány proti útočníkům tvrdě zasahují, neboť jde v podstatě o kriminální a teroristické útoky. Soud se tak ztotožňuje se závěrem žalovaného, že žalobce má možnost zvolit pro svoji osobu v případě návratu pro něho vhodnou a bezpečnou oblast, kde nebude ohrožen azylově relevantním ohrožením života či zdraví. Správní orgán hodnotil situaci v Nigérii tak, že dosud nepředstavuje mezinárodní či vnitřní ozbrojený konflikt v azylově relevantním smyslu a soud se k tomuto závěru přiklání. Pokud žalobce uváděl, že se obrátil na policii země původu, ta však chtěla peníze, je potřebné vidět, že určitá míra korupce je vlastní každému státu, podklady však popisují, že přes všechny problémy je snahou státu zavést v policejních silách nový kodex chování pro policii a zabezpečit veřejnou bezpečnost a pořádek. V průběhu správního řízení žalobce vypověděl, že v minulosti byl misionářem, ovšem též učil jazyky, mentoroval. Při této své činnosti též vyprávěl dětem o víře. Z tohoto pohledu je soud přesvědčen, že žalobce může s ohledem na konkrétní situaci v zemi původu využít své vzdělání i k poslání učitele a mentora, nehledě na fakt, že z podkladů plyne, že jím uváděná skupina Boko Haram v kritických částech Nigérie neútočí pouze na křesťany, ale i na muslimy, z podkladových zpráv jsou patrné nejen útoky na kostely, ale i na mešity. Je tak nasnadě, že žalobce v případě návratu do země původu může využít možného pobytu na jihu území, kde popsané útoky dosud prakticky víceméně nehrozí a kde sídlí převaha křesťanského obyvatelstva. V tomto směru je soud přesvědčen, že žalovaný hodnotil konkrétní situaci žalobce i v tom smyslu, že jižní část země je pro žalobce bez dalšího dostupná, je pro něho účinným řešením, žádné navrácení do jiné části země mu nehrozí a na doporučeném území existuje minimální standard ochrany lidských práv, neboť tyto závěry vyplývají z odůvodnění napadeného rozhodnutí tak, jak na str. 9 – 10. Žalovaný správní orgán nepochybil, pokud žalobci neudělil doplňkovou ochranu, soud souhlasí se závěry žalovaného, učiněnými s odkazem na ust. § 14 a) zákona o azylu, podmínky ust. § 14 b) cit. zákona žalobce nesplňuje. Soud po přezkoumání věci dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná, proto ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve

věci úspěšný správní orgán náhradu nákladů řízení nežádal, odměnu právního zastoupení žalobce soud určil samostatným usnesením.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 12. ledna 2015

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně